

Szent Szellem keresztség

Ebben a tanulmányban szeretnénk megosztani veled a hitünket, hogy **Isten minden gyermekét egyformán szereti, és teljes kapcsolatot akar mindannyiukkal attól fogva, hogy döntést hoznak, hogy az Ő gyermekei akarnak lenni.** Ezért **Isten a megtéréskor késedelem nélkül kitölti a Szent Szellemet az ő szívükbe.** Ez a Szent Szellem keresztség, ami Isten azonnali válasza a döntésünkre. Szeretnénk elmagyarázni bibliai igékre alapozva, hogy miért hisszük ezt, és rámutatni **a karizmatikus / pünkösdi tanítás tévedéseire, amely a megtérést és a Szellemkeresztséget különválasztja egymástól.**

A fogalom előfordulása és jelentése az Újszövetségben

A Szent Szellemben / Szent Szellemmel való keresztség kifejezés minden evangéliumban megtalálható: Máté 3:11; Márk 1:8; Lukács 3:16; János 1:33. Keresztelő Jánosnak ezek a szavai Jézusra vonatkoznak: ő lesz az, aki Szent Szellemmel keresztel. Jézus nagyobb, mint János. János arra hívta az embereket, hogy bánják meg bűneiket, és térjenek meg azokból, Jézus azonban mennyei erőt is képes adni, hogy követve őt, Istennek tetsző életet éljünk. Jánosnak ez az ígérete 30 pünkösdjén teljesedett be, amint Jézus előre, az ő mennybemenetele előtt megmondta (Apostolok cselekedetei 1:4-8). Láthatjuk, hogy a tanítványok, akik a zsidóktól való félelmükben zárt ajtók mögött voltak (János 20:19), a Szent Szellem kitöltése után nagy bátorsággal és bölcsességgel hirdették az örömhírt.

A tanítványok kivételes helyzete: időkülönbség a megtérés és a Szent Szellem keresztség között

Az első tanítványok eldöntötték, hogy követik Krisztust, de a Szellemben való keresztségre várniuk kellett i. sz. 30 pünkösdjéig. Erre a késleltetésre Jézus szavaiban találjuk meg a magyarázatot:

Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. (János 16:7)

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, ahogy az írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg. (János 7:37-39)

Ahogy azt az igék mutatják, a tanítványok kivételes helyzetben voltak: habár eldöntötték, hogy követik Jézust, amikor megismerték őt, a Szent Szellemet csak később, Jézus mennybemenetele¹⁾ után kapták meg. Várniuk kellett, mert a Szent Szellem még nem adatott (János 7:39). Mihelyt azonban elküldetett a Szellem (azaz kijelentetett a harmadik Isteni Személy pünkösdkor) nem kellett többé várniuk azoknak, akik Jézus követése mellett döntöttek: késedelem nélkül betöltekeztek a Szent Szellemmel.

A keresztyének helyzete i. sz. 30 pünkösdje után: Szent Szellem keresztség a megtéréskor - teljesség késedelem nélkül

Pünkösds után a megtérés és a Szent Szellem keresztség többé már nem két külön esemény. Ha valaki megnyitja a szívét, és behívja Istent az életébe, Isten azonnal lakozást vesz abban:

Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, sőt bennetek lesz. [...] Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.” (János 14:16-17.23)

Jézus először a Szent Szellem elküldéséről beszél, hogy Ő örökké a hívőkkel lesz, azután pedig az Atyáról és magáról. Ez azt jelenti, hogy a Szent Szellem befogadásával valójában a háromszemélyű Isten vesz lakozást bennünk. **Ahogy az Atyának és Jézusnak sem csak egy része vesz lakozást bennünk a megtéréskor, úgy a Szent Szellem sem csak részlegesen tölteti ki a megtérő szívébe.** Az egyetlen feltétel: szeretni Jézust, és megtartani az ő beszédét. Ebben az esetben **Isten nem késlekedik a szeretetével, hanem azonnal jön, és kitölti azt a hívők szívébe:**

[...] a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által. (Róma levél 5:5)

Nagyon messze áll Isten lényétől, hogy szeretetét csak mértékkel adja annak, aki vágyakozik utána. Másrésztől **a Szent Szellem személy, akit nem lehet részekre osztani vagy adagolni**, mint a vizet. Munkáját a Biblia gyakran hasonlítja a vízhez, ami megújít, felfrissít és csillapítja a szomjazó szomját, de soha nem olvasunk olyan ígéretet, hogy Isten a víznek először egy kis mennyiségét adja, és csak később árasztja ki bőséggel. Amikor **az Ószövetség** a víz képét használja a Szent Szellem ígéretére, mindig **a teljesség fogalmaival él**: Ézsaiás 32:14-16; 44:1-5; 43:19-20; 41:17-20; 35:7; 55:1-2; 58:11; Joel 3:18; Ezékiel 47:1-12.

Mivel **a Szent Szellem személy**, vagy jelen van valakinek a szívében vagy nincs. **Ha jelen van, akkor teljességgel jelen van, az Ő teljes lényével**: következésképpen betölti az ember szívét.

Mert régenten mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgálói, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint. (Titusz levél 3:3-7 - Károli ford.)

A szövegösszefüggésben Pál a megtérésről beszél. Egykor engedetlenek voltunk, de Isten üdvözített (a görög szó eredeti jelentése: megmentett) minket az újjászületés fürdője és a Szent Szellem megújítása² által, akit kitöltött ránk **bőséggel**. Ez azt jelenti, hogy **a megtérés és a Szellem bőséggel** (azaz teljesen, mivel Isten bősége nem jelentheti azt, hogy a Szellemet csak részben adja) **való kitöltetése nem vonatkozhat két külön eseményre**, ami időkülönbséggel történik. Isten a bőséggel kitöltött Szellem megújítása által tart meg.

Ha valakire nem töltetett ki a Szellem bőséggel, az nem lett megmosva, megújítva, következésképpen **nincs megváltva**, megigazítva és nem örököse az örök életnek (7. vers).

Egy másik helyen Pál a Szellem bőséggel való kitöltetését a gyülekezet tagjává válással kapcsolja össze.

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár szabadok, és mindnyájan

egy Lélekkel itattattunk meg. (1 Korinthus levél 12:12-13)

A gyülekezet minden tagja egy Szellemmel itattatott meg. **A megittatni ismét erős kifejezése a teljességnek.** Ahogy azt fent már említettük, a Szellem mint személy csak teljességgel tudja adni magát, és nem részekre osztva. Ha önmagát adja italul, akkor ezt teljességgel teszi, és **NEM úgy, hogy először csak egy kortyot ad magából, és később mindent. Ilyen tanítás inkább illik a keleti gondolkodáshoz (Isten személytelen erő, energia),** mint a személyes Istenhez, aki kinyilatkoztatta magát a Bibliában.

Ha a Szent Szellem kitöltetése két lépésből állna (először részben majd teljességgel), akkor az egyházban a keresztyenek két csoportjának vagy fajtájának kellene lennie, aszerint, hogy milyen mértékben birtokolják a Szellemet. Viszont az 1 Korinthus levél 12 nem ilyen képet ad az egyházzal. Ha nagyobb szövegösszefüggést nézünk, Pál azt mondja, hogy **az egyház minden egyes tagja nagyon értékes, mert ugyanaz a Szellem lakik benne,** aki által Jézust Úrnak vallja, és **akitől az ajándékokat kapta:** 1 Korinthus levél 12:3-11. Az ajándékokban, a szolgálatokban és a cselekedetekben különbségek vannak, de **Pál egyáltalán nem beszél különbségekről a Szellem mértékében** (részben vagy teljesen birtokolni), noha nagyon is ide illő volna megemlíteni a 4-6-os versekben, ha ilyen megkülönböztetés létezne. A 8-10-es versekben minden ajándék jele annak, hogy valaki Szellemmel teljes - nem csak a nyelveken szólás, ahogyan azt a pünkösdi / karizmatikus tanítás hangsúlyozza mint annak jelét, hogy valaki megkeresztelkedett a Szent Szellemmel.

A Róma levél 8:1-17 is kizárja a két csoportos keresztyenységet. Pál **az emberek két csoportját hasonlítja itt össze, és nem keresztyenek csoportjait.** Vannak emberek, akik test szerint élnek: ők Istennel való ellenségeskedésben élnek, nem lehetnek kedvesek Neki, és meg fognak halni. Ők nem keresztyenek. Nincsen testi keresztyenység (ahogy általában a pünkösdi / karizmatikus tanítás a Szent Szellem keresztség nélküli „keresztyeneket” nevezi).³ A másik csoport azok, akik Szellem szerint élnek (a 4. versben Pál magát is ebbe a csoportba sorolja). Ők harcolnak a bűnök ellen, azaz megölik a test cselekedeteit és Isten Szelleme által vezetettek. Csak ők Isten gyermekei. Isten a keresztyen életünk első pillanatától fogva adni akarja minden erejét a szent életért folytatott harchoz. **A teljességet adja nekünk, így tehát megtapasztalhatjuk azt a mély közösséget Vele,** amiről itt Pál ír (15. vers). **Miért éppen kezdetben adná erejének csak egy részét, amikor egy újonnan született keresztyenek általában igen komoly harcai vannak?**

Pál damaszkuszi példája is bizonyosság arra, hogy a Szent Szellemmel való beteljesedés nem választható el a megtéréstől: Apostolok cselekedetei 10:44-48. Mellesleg: nincs tudósítás nyelveken szólásról (mint ahogy azt a klasszikus pünkösdi/karizmatikus elképzelés tanítja) vagy a Szellemnek más látható ajándékaról, amikor Anániás ráteszi a kezeit Pálra.

Az Apostolok cselekedetei 10:44-48-ban, **Kornéliusz esetében** is láthatjuk, hogy amikor megtért ő és házanépe, kitöltetett rájuk a Szellem, sőt, még a vízkereszttség előtt (a klasszikus pünkösdi / karizmatikus tanítás szerint a sorrend: megtérés, vízkereszttség, Szent Szellem keresztség).

Szent Szellemmel való beteljesedés: kapcsolat a Szent Szellemmel a keresztyen élet során

A megtéréskor lakozást vesz bennünk Isten az Ő Szelleme által, és így kapcsolatba kerülünk Vele. **Ez a kapcsolat az engedelmisségünk** (jó döntések, odaszánás, imádság) **által megerősödhet, de az engedetlenségünk által meg is gyengülhet.** Az ilyen kifejezések, hogy „teljetek meg Szellemmel” az Efezus levél 5:18-ban, vagy „ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét” az Efezus levél 4:30-ban mutatják, hogy az, hogy a Szellem milyen mértékben tud munkálkodni az életünkben, erősen tőlünk, az engedelmisségünktől függ. Valami hasonlót mond Pál a Galata levél 5:25-ben: „Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”

Az Apostolok cselekedetei 4:31-ben az első keresztyenek buzgón imádkoztak és nagy megerősítést tapasztaltak meg a harcaikban a Szellem által:

[...] megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.

A „**Szent Szellemmel telve**” kifejezést más helyzetekben is megtaláljuk az Apostolok cselekedetei-ben, **amikor a Szent Szellem megerősített valakit egy nehéz helyzetben:** Apostolok cselekedetei 4:5-10; 13:9-12. Ezekben a helyzetekben a Szellemmel telve kifejezésnek más jelentése van, mint pl. az Apostolok cselekedetei 2:4-ben vagy máshol, amikor valaki megtért és megkapta a Szent Szellemet (pl. Apostolok cselekedetei 9:17). **Ez nem a Szellemmel való kapcsolat kezdete, hanem annak megerősítése, erejének és segítségének különleges módon való megtapasztalása.**

Amikor azt olvassuk egy keresztyénről, hogy Szent Szellemmel teljes volt, akkor az nem azt jelenti, hogy ő megkereszteltetett a Szellemmel, míg mások nem, hanem **arról van szó, hogy az engedelmessége által a Szent Szellem munkája különlegesen megnyilvánult az életében,** pl. Apostolok cselekedetei 6:5: „kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt”. Ez biztosan nem azt jelenti, hogy a másik hat testvér – szemben Istvánnal – nem volt megkeresztelve Szent Szellemmel.

Félreértelmezett igék a karizmatikus / pünkösdi tanításban

Van néhány ige az Újszövetségben, amit a karizmatikusok / pünkösdielők olyan módon magyaráznak, mintha azokban elválna egymástól a megtérés és a Szellemmel való megkeresztelkedés / betöltekezés. Ha a fenti magyarázatokat szemünk előtt tartjuk, akkor nem fog nehézséget jelenteni ezeknek az igéknek a helyes értelmezése sem.

Nikodémus - újjászületés víztől és Szellemtől

[...] ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. (János 3:1-8)

Az 5. vers karizmatikus félreértelmezése szerint a **vízzel és Szellemmel való megkeresztelkedés** két külön esemény az és kötőszó miatt. Ahogy azt már a Titusz levél 3 kapcsán (valamint a 2-es számú lábjegyzetben) magyaráztuk, a Biblia nyelvében az és kötőszóval kapcsolódó kifejezések nagyon gyakran parallelizmust alkotnak, ami azt jelenti, hogy **mindkét kifejezés ugyanarra vonatkozik,** különböző szempontokat hangsúlyozva. Fentebb azt is mutattuk, hogy **a víz az Ószövetségben a Szellem metaforájaként volt használatos.** Pl.:

[...] vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra. Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák. (Ézsaiás 44:3-4)

Vizet árasztani a szomjas földre, és a Szellemet kiárasztani Izráel utódaira nem két külön eseményt jelent, hanem valójában ugyanazt. Izráel a szomjas földhöz, és az áldás – (vagyis a Szellem) – kiárasztása után a folyóvíz mellé ültetett fűzfához hasonló (a Szellem és az áldás ismét parallelizmus). Ezért **víztől és Szellemtől születni a János 3-ban egyszerűen a Szent Szellem általi megújulást jelenti,** mint ahogy a víz megújítja azt, aki megmosakodott benne.

Az Ezékiel 36:22-38-ban hasonló kifejezést találunk, amely viszont még világosabban leírja, hogy az újjászületés vagy felülről születés⁴ Isten munkája. Ez nagyon jól párhuzamba állítható azzal, amit Jézus akart mondani a János 3-ban (és Nikodémustól mint Izráel tanítójától elvárta, hogy értse).

Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket. Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljeteek,

törvényeimet megtartsátok és teljesítétek. (Ezékiel 36:25-27)

Az egész szövegösszefüggés olyan cselekményről beszél (felülről születés, ami természetesen feltételezi a megtérést az ember oldaláról), amit nem az ember – mint a vízkereszttség esetében –, hanem Isten visz véghez. Másrészt, amikor Jézus a János 3:5-ben a vízkereszttséget említi, a 6. versről miért csak a Szellemről beszél, és miért nem mond semmit a vízkereszttségről? A Szellem és a víz szétválasztása hasonló problémához vezet, mint amire a Titusz levél 3-ban már rámutattunk: azok, akik csak vízkereszttségben részesültek, nem mehetnek be Isten országába; következésképpen, amikor megtérnek, és megkeresztelkednek vízzel, nincs mennyei polgárjoguk addig, amíg meg nem kapják a Szellem keresztségét.

A Filippi levél 3:20 szerint azonban, „nekünk a mennyben van polgárjogunk [...]” – ez mindenkire érvényes, aki megtért Jézushoz.

János 20: 19-23: Vegyetek Szentlelket - hogyan lehetséges pünkösöd előtt?

[...] rájuk lehelt, és így folytatta: "Vegyetek Szentlelket!" (János 20:22)

A fentiekben már rámutattunk arra, hogy a Szent Szellem elküldésének feltétele Jézus elmentele és megdicsőülése volt (János 7:39 és János 16:7). Ez a feltétel azonban a János 20-ban még nem teljesedett be, mert Jézus még nem ment fel az Atyához, az ő dicsőségébe. Emiatt **ki kell zárunk azt, hogy a tanítványok ebben a helyzetben megkapták a Szent Szellemet.** A 22. vers **Jézus ígéretének a megerősítése**, amit a búcsúbeszédében, a **Vigasztaló elküldésére vonatkozóan adott.** Emlékeztetni akarta a tanítványokat – akik megőrültek az ő megjelenésekor –, hogy el kell hagynia a földet: nem hagyja őket árván, hanem elküldi nekik a Szent Szellemet. A lehelés szimbolikus tette segíthetett nekik megérteni Jézus és a Szent Szellem közötti kapcsolatot, akit néhány nappal később kaptak meg (Apostolok cselekedetei 1:5).

Apostolok cselekedetei 2:37-39: Térjete meg, és keresztelkedjete meg, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát - az első kettő elkülönül az utolsótól?

Térjete meg, és keresztelkedjete meg [...] és megkapjátok a Szentlélek ajándékát! (Apostolok cselekedetei 2:37-39)

Nincs alap, azt a következtetést levonni ebből az igéből, hogy a megtérés a keresztséggel és a Szent Szellem ajándékának kitöltése két olyan külön esemény, amelyek között időkülönbség lehetséges. Hogyan fejezhetette volna ki másképp (más nyelvi eszközökkel) Péter azt, hogy a megtérésre Isten a Szellem azonnali kitöltésével és az apostolok a vízkereszttséggel válaszolnak? A 42-47-es versekben láthatjuk, hogy **a Szent Szellem azonnal elkezdett hatalmasan munkálkodni az életükben. Betöltötte a szívüket** és hatalmas csodákat végzett bennük és közöttük: mély testvérszeretetet és egységet munkált.

Apostolok cselekedetei 8:5-24: A samáriaiak megtérése és a Szellem kitöltése időkülönbséggel

Péter és János [...], mikor lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szent Lelket: Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. (Apostolok cselekedetei 8:5-24 - Károli ford.)

A samáriai misszió történelmi jelentőségű esemény volt, ami bizonyosságot tett arról, hogy Isten országa nem csak a zsidóké, nem csak ők a meghívottak. A samáriaiak és a zsidók közötti,

évszázadokon át tartó ellenségeskedés miatt fontos volt, hogy Péter és János, mint az egyház apostolai és oszlopai elmenjenek üdvözölni az új samáriai megtérőket, és kifejezzék nekik, hogy az egyház befogadta őket, mint Krisztusban új testvéreket. De hogyan értsük azt, hogy: „a Szent Szellem [...] még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére”? Jelen írásunk első felére alapozva biztosan nem érthetjük úgy, hogy nem töltekeztek be Szent Szellemmel, amikor megtértek. Ezért annak, hogy **a Szent Szellem még senkire sem szállott rá**, más jelentése kell, hogy legyen. **A Szellem erőteljes és csodálatos munkájára⁵ kell vonatkoznia: az életükben való jelenlétének olyan világos jelére**, amit Péter és János eljövetele előtt még nem tapasztaltak meg. Ennek valami láthatónak kellett lennie, ahogy a 18-as vers mondja: „**látta Simon**, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Lélek”. Tehát a 17. verset, hogy „vőnek Szent Lelket”, vagyis hogy **részesültek a Szent Szellem ajándékában, nagy valószínűséggel a nyelveken szólásra** kell értenünk. **Ez volt a megerősítése annak, hogy a Szellem munkálkodik az életükben, de nem ez volt az a pillanat, amikor a Szellem kitöltetett a szívükbe.** Az, hogy mindez Péter és János által történt – és nem Fülöp által, amikor megtértek – a fent említett egyedülálló samáriai helyzettel magyarázható.⁶

Apostolok cselekedetei 19:1-7: Keresztelő János 12 tanítványa

„Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” Ők így feleltek: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.” (Apostolok cselekedetei 19:2)

Ezek a tanítványok János keresztségével voltak megkeresztelve, ami azt jelenti, hogy János tanítványai voltak, az ő tanításának a követői, de nem tudtak Jézus tanításáról, sem a Szent Szellemről. Következésképpen **nem tekinthetjük őket keresztényeknek**. Feltételezhetjük, hogy olyan kis-ázsiaiak voltak, akik hallottak Keresztelő Jánosról, **megtértek a bűneikből és megpróbálták igaz emberekként élni** a felismeréseik szerint. **Pál által megismerték a kereszténységet, és azonnal elfogadták.** Eldöntötték, hogy Krisztust akarják követni, így Pál megkeresztelte őket, és azonnal megkapták a Szent Szellemet. Amikor Pál rájuk tette a kezét, a Szellem ajándékait is megkapták: a nyelveken szólást és a prófétálást.

Apostolok cselekedetei 18:23-28: Apollós

Ő már tanítást kapott az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, de csak János keresztségét ismerte. (Apostolok cselekedetei 18:25)

Habár Apollósról is azt olvassuk, hogy csak a János keresztségét ismerte, mégis több pontban különbözik János 12 tanítványától, az Apostolok cselekedetei 19-ben:

- ő már tanítást kapott az Úr útjáról
- szellemben buzgó volt (vö. Róma levél 12,11 – mint az egyetlen párhuzam az Újszövetségben, ahol ugyanez a kifejezés áll: ez egyértelműen keresztényekre vonatkozik)
- helyesen tanította a Jézusról szóló igéket
- bátran kezdett beszélni a zsinagógában
- amikor Priscilla és Akvila meghallgatták őt, még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját
- Akvila és Priscilla nem keresztelték meg őt

Ezek a különbségek mutatják, hogy **Apollós teljesen más szinten volt, mint a 12 tanítvány Efesusban**, tehát még ha voltak is olyan dolgok, amiket nem tudott Jézusról és a keresztény

tanításról, **Akvila és Priscilla testvérüknek tekintették őt Krisztusban**, és ebből következően nem keresztelték meg, hanem csak elmagyarázták neki azokat a dolgokat, amik hiányoztak.

Zsidó levél 6:1-2: mosakodások mint a Krisztusról szóló elemi tanítások egyike

[...] a mosakodásokról [...] szóló tanításnak [...] (Zsidó levél 6:2a)

A mosakodások (a görögben: βαπτισμα) [baptisma, a baptisimos többes számú alakja] említésre kerülnek ugyanebben a levélben a 9. rész 10. versében is: „különböző mosakodások”. Itt a mosakodások (9:10) a mózesi törvény szerinti rituális mosakodásokra vonatkoznak. A Zsidó levél célja, hogy bátorítsa a zsidó keresztényeket, hogy ne essenek vissza a judaizmusba, és hogy rámutasson az ó- és újszövetségi hit közötti különbségekre. Emiatt a mosakodásokról szóló tanítás legvalószínűbb értelmezése: **világosan megkülönböztetni Jézus keresztségét a törvény szerinti rituális mosakodásoktól** és az ószövetségi idők más mosakodásaitól, úgy mint prozelita keresztségtől vagy János keresztségétől. Ez **valóban alapvető tanítás**, amit a címzettek megértettek, amikor keresztények lettek, és az író erre akarja emlékeztetni őket. Ez az értelmezés nem támogatja a karizmatikus elméletet (mosakodások = víz és Szellemkeresztség), de nagyon jól illik a zsidó levél témájához és tanításához.

Lukács 11:5-13

[...] mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik őt? (Lukács 11:13b)

A karizmatikusok és pünkösdielők erre az ígére alapozva különleges összejöveteleket szerveznek, ahol „kérik Istentől” a Szent Szellemet. A szövegösszefüggés és az eredeti görög szöveg azonban nem támasztja alá ezt az értelmezést. A görög szöveg csak annyit tartalmaz, hogy „kérik őt”, és nem azt, hogy „kérik tőle [a Szellemet]”. A szövegösszefüggésben Jézus imádkozni tanít, és mindjárt bátorításként arról beszél, hogy hogyan viszonyul Isten a mi imádságainkhoz. A párhuzamos ígében, a Máté 7:11-ben a Szent Szellem helyett, „jókat áll”. Jézus mondanivalója tehát az, hogy Istenhez, mint szerető atyához fordulhatunk, ha segítségre van szükségünk, és az, amit kérünk, az Ő akaratával összhangban van (1 János levél 5:14). Lukács emellett kiemeli, hogy a segítséget Isten az Őt kérőknek a Szent Szellem által adja: a Szellem közössége, vezetése és megerősítése által. Ennek az ígéretnak az egyik beteljesedése pünkösdkor volt, amikor Jézus követői megkapták a Szellemet. Az imameghallgatás ígérete azonban a Szent Szellemmel már betöltekezettekre is igaz: Isten meghallgatja a hívők segítségkérését, és a Szellem által megerősítést ad. Erre látunk példát az Apostolok cselekedetei 4-ben is: a tanítványok nem a Szent Szellemeért imádkoztak, hanem Isten támogatásáért, aki megerősítette őket a Szent Szellem által.

Összefoglalás, következtetés

A keresztény élet azzal a döntéssel kezdődik, hogy az ember elfordul a bűntől, és követni akarja Jézust. Isten válaszul erre a döntésre azonnal bőséggel kitölti Szellemét az újonnan megtért ember szívébe, így tehát megtapasztalhatja, hogy Isten elfogadta őt, mint gyermekét. A Szellem által megtapasztalhatja Isten szeretetét, békéjét és erejét a bűn elleni harcaiban. A Szent Szellem betölti a szívét, és így szeretni tudja testvéreit és más embereket, akik még nem ismerik Istent. Segít neki megérteni a helyes keresztény tanítást, és egységre jutni más keresztényekkel. Egy kereszténynek nem kell várakoznia a Szent Szellem keresztségére a megtérése után, mert ő Isten szeretett gyermeke, akinek Isten a teljességet akarja adni:

Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az

ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. János bizonyoságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” Mi pedig az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. (János 1:12-16)

Lábjegyzet

1. Isten így akarta kinyilatkoztatni az Ő hármasságát. Először a Jézusban megtestesült fiát akarta megismertetni. Az, hogy a Szent Szellem csak Jézus elmenetele után küldetett el, segítség volt az emberek számára, hogy megértsék, hogy a Szellem különálló személy a Szentháromságban. (Ugyanakkor azt is látjuk – különösen a Jn 14-ben –, hogy a három személy munkája nem választható el egymástól. De erről a témáról lehet olvasni a Szentháromság c. tanulmányunkban.
2. Habár az újjászületés és a megújítás az és köztérrel kapcsolódnak, ugyanarra vonatkoznak, különböző szempontokat hangsúlyozva. Ezt a Biblia által használt, jól ismert irodalmi eszközt, parallelizmusnak nevezzük. Ez itt egy kiegészítő parallelizmus, mint pl. a 46. Zsoltár első versében: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.” Az állítás második része kiegészíti az első részt. A parallelizmusról többet, pl.: <http://www.wayoflife.org/fbns/rules-of-bible-interp.html>
3. A testi kereszténység létezését általában az 1 Korinthus 3:1-4 helytelen magyarázatára alapozzák. Pál azért nevezi a korinthusiakat testieknek, mert irigység és viszálykodás van közöttük, ezek pedig a test cselekedetei. A Galata levél 5:19-21 szerint azok, akik ilyen dolgokat cselekszenek, nem öröklék Isten országát. Tehát a korinthusiaknak is meg kellett térniük ezekből a bűnökből. Annak, hogy testiek voltak, nem az az oka, hogy még nincsenek Szent Szellemmel megkeresztelve, hanem hogy nem engedelmesek neki. Ezért a megoldás nem az, hogy a Szent Szellem keresztségért imádkoznak, hanem hogy harcolnak a bűnök ellen (v.ö. Galata levél 5:13-15; 1 Korinthus 3:16-18).
4. A görög kifejezés mindkettőt jelentheti: újjászületni és felülről születni (mint pl. a János 19:11.13-ban is).
5. Hasonló kifejezést találunk a Lukács 1:35-ben: az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád [Máriára], és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.” Itt a Szellem lejövele Máriára, a Szellem hatalmas beavatkozására vonatkozik a szűzi fogantatásban.
6. Ebben a helyzetben és később, amikor Kornéliusz megtért, a kulcsok hatalmának (Máté 16:19), – melyet Jézus Péternek adott – sajátos alkalmazását láthatjuk. Az Apostolok cselekedetei 2-ben. 8-ban, 10-ben Lukács lépésről lépésre beszámol a kereszténység terjedéséről: diaszpórában élő zsidók, szamaritanusok, pogányok.

© 2011 keresztenyek.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentumok változatlan és teljes formában történő terjesztése magánhasználatra megengedett. Minden más jellegű felhasználása, illetve a kiadás bármely formája csak beleegyezésünkkel lehetséges.

Utolsó módosítás: 2011.05.23.